

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: SK-6Er/90/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615201927
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Frigová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2025:8615201927.2

Uznesenie

Okresný súd Bardejov v exekučnej veci oprávneného BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105 proti povinnému A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX/X, XXX XX D., štátny občan SR, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Michala Brožinu, Exekútorský úrad Svidník, pod sp. zn. EX 627/2015, o vymożenie istiny 1 537,73 eura s príslušenstvom, o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, takto

rozhodol:

- I. Exekučné konanie zastavuje.
- II. Súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania nepriznáva.
- III. Povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súdny exekútor dňa 20.4.2015 doručil tunajšiemu súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe návrhu oprávneného doručenému súdnemu exekútorovi dňa 31.3.2015 na vykonanie exekúcie oprávneného a na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok sp. zn. II/2014-6640 zo dňa 24.10.2014.
2. Uznesením Okresného súdu Svidník č. k. 6Er/90/2015-20 zo dňa 15.3.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 7.4.2021 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.
3. Podľa § 243h ods. 1 veta prvá zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.
4. Podľa § 44 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.3.2017, ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.
5. Keďže rozhodnutie, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla nadobudlo právoplatnosť dňa 7.4.2021, súd aj bez návrhu a v súlade s vyššie citovaným zákonným ustanovením exekučné konanie vo výroku I. tohto uznesenia zastavil.
6. Súdny exekútor navrhol podaním zo dňa 25.3.2021, aby mu súd priznal trovy exekúcie celkom vo výške 42,41 eura. Návrh odôvodnil tým, že dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je že v danom prípade je exekučný titul nespôsobilým exekučným titulom. Z uvedeného vyplýva, že zastavenie exekúcie bude z dôvodov, ktoré zavinil oprávnený, lebo exekúciu žiadal vykonať na základe nespôsobilého exekučného titulu. Zavinenie zastavenia exekúcie spôsobil oprávnený, lebo Najvyšší súd SR už v minulosti rozhodol a zamietol jeho dovolanie (napr. 6Cdo/246/2012, 8ECdo/149/2014, 4ECdo/253/2013, 6ECdo/295/2012 a 7/Cdo 248/2014), kde

exekučný titul bol rozhodcovský rozsudok. Pojem exekučná činnosť definoval NS SR v rozhodnutí č. 7MCdo/7/2011, keď si osvojil definíciu tohto pojmu vyslovenú Generálnym prokurátorom v mimoriadnom dovolaní, cit.: „Uviedol, že Exekučný poriadok v tretej časti, v § 29 a nasl., upravuje exekučnú činnosť, kde exekučné konanie podľa druhej hlavy tejto časti Exekučného poriadku je súčasťou exekučnej činnosti (pojem exekučné konanie je užší ako pojem exekučná činnosť a exekučná činnosť v sebe zahŕňa aj exekučné konanie). Podľa § 196 Exekučného poriadku exekútorovi zo zákona patrí odmena za vykonávanie exekučnej činnosti, t. j. nielen za úkony, ktoré exekútor vykoná v exekučnom konaní po udelení poverenia na vykonanie exekúcie.“ Ďalej sa v cit. uznesení uvádza, cit.: „Generálny prokurátor namietal nesprávnosť výkladu pojmu exekučná činnosť súdmi nižšieho stupňa. Jeho právny záver, podľa ktorého je pojem exekučné konanie užší ako pojem exekučná činnosť, lebo exekučná činnosť v sebe zahŕňa aj exekučné konanie, považuje dovolací súd za správny.“ Podľa §197 ods. 1 EP platí všeobecná zásada, že trovy exekúcie uhrádza povinný. Z tejto zásady v § 203 EP existuje výnimka, t. j., že trovy exekúcie uhrádza oprávnený, resp. v jednom prípade aj súd. Náhradu trov konania si súdny exekútor uplatnil podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Súdny exekútor ďalej uviedol, že súdy niekedy pri rozhodovaní o trovách exekúcie rozhodujú podľa § 47 ods. 3 veta tretia EP. Je potrebné poukázať, že rozhodnutie - „vytrhnutie“ tejto vety z celej konštrukcie § 47 ods. 3 EP je účelové a nesprávne. Citované ustanovenie EP hovorí o tom, na aké trovy má súdny exekútor nárok, ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekúcie skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok v lehote, alebo ak uhradí pohľadávku pred doručením poverenia súdnemu exekútorovi. Je potrebné uviesť, že tieto trovy platí povinný. Nárok na odmenu súdneho exekútora podľa § 47 ods. 3 EP je viazaný na skutočnosť, že povinný uhradil pohľadávku. Nemá to nič spoločné s tým, že oprávnený podal zlý návrh na vykonanie exekúcie. Pri rozhodovaní o trovách exekúcie je potrebné, aby súd skúmal, z akého dôvodu sa exekúcia zastavuje a kto zastavenie zaviniť. V tomto prípade zastavenie exekúcie spôsobil oprávnený a to tým, že podľa judikatúry súdov SR žiadal vykonať exekúciu na základe nespôsobilého exekučného titulu. Pre priznanie trov exekúcie v tomto konkrétnom prípade, je potrebné postupovať podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti súdny exekútor poukázal aj na rozhodnutia Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 8Er/239/2015, 8Er/289/2015, 8Er/286/2015, 8Er/291/2015, 2Er/301/2015 a rozhodnutie Okresného súdu Svidník 5Er/149/2015, 5Er/82/2015, resp. rozhodnutie OS Galanta 26Er/460/2017, rozhodnutie Okresného súdu Vranov nad Topľou 11Er/489/2015.

7. Podľa § 47 ods. 3 veta druhá Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.3.2017, do doručenia poverenia súdu na vykonanie exekúcie má však exekútor nárok iba na odmenu za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie a nárok na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov.

8. Súd podrobne preskúmal návrh súdneho exekútora na priznanie trov exekúcie a posúdil, že o trovách exekučného konania súdneho exekútora je potrebné rozhodnúť v zmysle ustanovenia § 47 ods. 3 Exekučného poriadku, nie v zmysle navrhovaného § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Súdny exekútor v danom prípade nespisoval návrh na vykonanie exekúcie, ani mu nebolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie, preto nemá nárok na požadovanú odmenu vo výške 33,19 eura a jej zvýšenie o DPH. Súdny exekútor má v tomto prípade v zmysle § 47 ods. 3 vety druhej Exekučného poriadku nárok iba na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov. Súd týmto poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove v obdobnej veci sp. zn. 3CoE/48/2021 zo dňa 11.10.2021, cit.: „Exekučné konanie sa začína doručením návrhu na vykonanie exekúcie. Začatie exekučného konania ako konania podľa Exekučného poriadku však neznamená, že súdny exekútor už môže exekúciu začať aj vykonávať. Toto oprávnenie získa až vtedy, ak od exekučného súdu dostane poverenie na vykonanie exekúcie. Až dňom doručenia poverenia sa teda exekučné konanie dostáva do ďalšieho svojho štádia, ktorým je vykonávanie exekúcie. Po doručení návrhu na vykonanie exekúcie a pred udelením poverenia na vykonanie exekúcie, t. j. v štádiu skúmania zákonnosti začatia exekučného konania, súdny exekútor nemôže vykonať žiadny úkon smerujúci k vykonávaniu exekúcie. Takýto úkon by bol nezákonný.“ Odvolací súd v predmetnom uznesení uviedol, že z ustanovenia § 47 ods. 3 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, na akú odmenu má súdny exekútor nárok do vydania poverenia, a to za spísanie návrhu vo výške 16,60 eura (§ 21a vyhlášky MS SR č. 288/1995 o odmenách a náhradách exekútorov, ďalej len „vyhláška“) a na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov. Ustanovenie § 14 ods. 1 a 2 vyhlášky sa vzťahuje na prípady, ak je exekútor z vykonávania exekúcie vylúčený, alebo ak súd exekúciu zastavil. V tomto prípade však nedošlo k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonávanie exekúcie, súdny exekútor nemohol vykonávať exekúciu, a preto toto ustanovenie vyhlášky nemožno v tomto prípade aplikovať. Tunajší súd sa stotožňuje s názorom Krajského súdu v Prešove, že z ustanovenia § 47 ods. 3 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že exekútor má do vydania poverenia nárok len na odmenu

za spísanie návrhu a na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov. Obdobne tiež uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoE/87/2021-107 zo dňa 31.5.2022, sp. zn. 20CoE/77/2021-105 zo dňa 12.4.2022 a sp. zn. 7CoE/10/2022 zo dňa 25.4.2022. Súd zároveň poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.3.2017 pod sp. zn. 4ECdo/59/2015, cit: „Exekučné konanie začína momentom doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Exekúcia však začína až udelením poverenia na vykonanie exekúcie. Dôvody zastavenia exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku možno aplikovať až po začatí exekúcie, t. j. po udelení poverenia. V danej veci k udeleniu poverenia súdnej exekútorke nedošlo, nakoľko súd jej žiadosť o poverenie zamietol. Teda samotná exekúcia nezačala a nemožno ju zastaviť podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. V prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia jedinou zákonnou možnosťou ako konanie ukončiť je aplikácia § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré prikazuje po právoplatnosti uznesenia, ktorým sa žiadosť zamietla zastaviť exekučné konanie. Podľa názoru dovolacieho súdu má súdna exekútorka v zmysle § 47 ods. 3 druhej vety Exekučného poriadku nárok na odmenu za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie a na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov. Cieľom zavedenia tejto úpravy bolo zabezpečiť, aby exekútorovi až do doručenia poverenia súdu na vykonanie exekúcie patrilo výhradne nárok na odmenu za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie a nárok na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov. Ostatné nároky exekútora až do času doručenia poverenia súdu sú však vylúčené, keďže súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie. Súdny exekútor, ktorému bol doručený návrh na vykonanie exekúcie, nie je oprávnený po začatí exekučného konania, ale pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie realizovať jednotlivé úkony vedúce k nútenému výkonu exekučného titulu. Jeho oprávnenia v tejto fáze exekučného konania sa sústreďujú výlučne na odstránenie prípadných väd návrhu na vykonanie exekúcie (§ 40 Exekučného poriadku) a následne na predloženie návrhu na vykonanie exekúcie exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 1 Exekučného poriadku). Samotná podstata poverenia na vykonanie exekúcie totiž spočíva v tom, že pred jeho vydaním exekučný súd v intenciách § 44 ods. 2 Exekučného poriadku skúma súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie i exekučného titulu so zákonom a až vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je pre súdneho exekútora definitívnym autoritatívnym oprávnením na realizáciu samotnej exekučnej činnosti.“ S poukazom na citované zákonné ustanovenia a rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, súdnemu exekútorovi nevzniká nárok na trovy exekúcie v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.3.2017 a vyhlášky č. 288/1995 Z. z. vo výške 33,19 eura.

9. Podľa § 22 ods. 1 vyhlášky, súdnemu exekútorovi patrí popri odmene aj náhrada hotových výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonaním exekučnej činnosti, táto náhrada zahŕňa najmä cestovné náhrady, poštovné a telekomunikačné výdavky, znalecké náhrady a poplatky.

10. Pokiaľ ide o nárok súdneho exekútora na náhradu účelne vynaložených hotových výdavkov súd posúdil, že vznik hotových výdavkov v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti v zmysle § 22 ods. 1 vyhlášky, ktoré si súdny exekútor vyúčtoval vo výške 1,15 eura za poštovné, súdny exekútor nepreukázal, keďže súdny exekútor spolu s vyčíslením trov exekučného konania nepredložil exekučný spis ani fotokópie doručeníek a zo súdneho spisu nevyplýva vynaloženie takýchto výdavkov súdnym exekútorom. V zmysle ust. § 30 ods. 1 Výnosu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 3873/2003-52, ktorým sa vydáva Kancelársky poriadok pre súdnych exekútorov, ktorý nadobudol účinnosť 1.1.2004, spis (Exekučný spis) tvoria všetky písomnosti, ktoré sa vzťahujú k tej istej veci (podania, listiny, zápisnice, záznamy, rozhodnutia a pod). Súd v tejto súvislosti uvádza, že súdnemu exekútorovi patrí náhrada hotových výdavkov vrátane poštovného, tieto však musia byť nielen účelne vynaložené v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti, ale ich výška aj hodnoverným dokladom vyplývajúcim z obsahu konkrétneho exekútorského spisu náležite preukázaná tak, aby súd mal dôvod na ich priznanie v rámci náhrady trov exekúcie, a to v konkrétnej výške. Pokiaľ v exekútorskom spise takéto doklady obsiahnuté nie sú, nemôže ich súd v rámci náhrad priznať, pričom ak by tieto položky trov súd len pasívne „prevzal“ z vyúčtovania súdneho exekútora, bez potrebného zistenia a overenia ich výšky, postupoval by tak v rozpore s právnou úpravou týkajúcou sa odmeňovania súdnych exekútorov. Súdny exekútor si tiež uplatnil náhradu administratívnych nákladov vo výške 1,00 eura, avšak súdnemu exekútorovi nepatrí náhrada za drobné administratívne náklady (stanovisko Ústavného súdu SR I.ÚS 157/08-16 zo dňa 29. apríla 2008), preto súd nepriznal súdnemu exekútorovi ani náhradu hotových výdavkov pozostávajúcich z administratívnych nákladov.

11. Vzhľadom na uvedené a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, právnym názorom a rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

12. Podľa § 9a Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

13. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

15. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. O trovách exekúcie súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Po preskúmaní exekučného spisu súd zistil, že povinný si trovy exekučného konania neuplatnil, v konaní nebol povinný zastúpený právnym zástupcom a žiadne iné trovy konania povinnému zo spisu nevyplývajú, preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku III. tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti výroku I. tohto uznesenia odvolanie nie je prípustné. Proti výroku II. a III. tohto rozhodnutia možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.